

mødet i dag, og så må vi finde et andet tidspunkt på kalenderen.

Mødet er suspenderet. (Kl. 18.16).

Kl. 18:20

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genoptaget.

Klokken er nu 18.20; jeg udsatte før mødet med 5 minutter, og der er ikke nogen minister. Vi har hørt, at ministeren er undervejs, og det er jo i sig selv en opløftende meddelelse i betragtning af, at hun skulle have været her fra starten, men ikke var det.

Jeg er nødt til at sige til dem, der sidder og ser på det her, at det er meget usædvanligt i Folketinget, at en minister ikke passer sit arbejde og er her til tiden. Vi opretholder kun mødet af én grund, og det er af hensyn til fru Line Barfod, der som forslagsstiller har måttet vente. Men hvis ikke vi ser ministeren inden for det næste minut, har jeg tænkt mig at afbryde mødet.

Der er nu sket det, at velfærdsministeren er kommet til stede i Folketingssalen, lang tid efter at vi skulle starte behandlingen, og jeg bliver nødt til at sige til ministeren – og ministeren ved, jeg skal sige det, jeg nu siger – at vi ikke kan afvikle vores arbejde, hvis ikke ministeren er til stede. Folketinget er i forvejen underkastet et betydeligt arbejdspress, fordi vi har fået mange forslag fra regeringen frem til Folketinget på et sent tidspunkt på grund af valg og mange andre ting, og derfor er vi altså nødt til at måtte insistere på, at ministrene er til stede. I dag ville jeg ikke have gennemført behandling, hvis ikke det havde været et privat forslag, og af hensyn til fru Line Barfod – og alene af hensyn til fru Line Barfod – gennemfører vi mødet.

Derfor vil jeg kun sige til velfærdsministeren, at jeg bestemt ikke håber, at det her gentager sig.

Kl. 18:23

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Endnu en gang min dybeste beklagelse.

Det forslag fra Enhedslisten, vi nu skal behandle, har overskriften »Afskaffelse af fattigdommen i Danmark«, og Enhedslisten forestiller sig, at det skal ske ved at hæve en lang række forskellige ydelser. Der er tale om meget betragtelige forhøjelser, og der er en lang liste over initiativer, såsom at de lavestlønnede offentligt ansatte skal have 2.000 kr. mere i løn om måneden,

dagpengemaksimum skal hæves til 30.000 kr., kontanthjælpen skal hæves, de sociale pensioner skal hæves, SU'en skal hæves, og der skal ske en fuld satsregulering.

Det ville føre for vidt at skulle gå i detaljer med alle de konkrete forslag her, og desuden hører de fleste berørte områder under andre ministres ressortansvar. Men jeg vil komme med nogle mere overordnede betragtninger om Enhedslistens begrundelse for forslagene og den politiske holdning, der ligger bag.

Jeg synes, at Enhedslisten maler et billede af det danske velfærdssamfund, som jeg synes er svært at genkende. Der har været meget diskussion om udviklingen i indkomstfordelingen og årsagerne til den udvikling, men faktisk er jo, at Danmark er blandt de lande i verden, der har de laveste indkomstforskelle, og er et af de lande, hvor andelen af befolkningen med relativt lav indkomst er mindst. Så man siger, at Danmark måske er verdens mest lige samfund, eller i hvert fald et af de absolut mest lige. Og det er grundlæggende et meget positivt vilkår, som vi meget gerne skulle holde fast i.

At andelen af befolkningen med relativt lav indkomst i de senere år er steget, kan bl.a. tilskrives den gunstige udvikling på bolig- og aktiemarkedet, men med udsigten til stagnerende eller faldende boligpriser og den seneste afmatning på de finansielle markeder kan udviklingen vise sig at komme til at gå den anden vej, sådan at den svage tendens til en stigende ulighed, vi har set siden midten af 1990'erne, faktisk kan begynde at indskrænke sig igen.

Samtidig dækker hele situationen over, at alle indkomstgrupper har haft en indkomstfremgang, men de, der har aktier og fast ejendom, har altså ofte haft en større indkomstfremgang, og det har så afspejlet sig i, at der er blevet relativt flere i lavindkomstgruppen. Men det dækker altså ikke over, at de har fået færre penge mellem hænderne.

Derfor er det ikke rigtigt, når Enhedslisten siger, at de fattige i Danmark er blevet fattigere. Deres indkomstfremgang har ikke været lige så stor som de bedrestilledes eller de riges, men købekraften for mennesker i lavindkomstgruppen er i gennemsnit vokset og ikke faldet.

Enhedslisten siger også, at der er sket en stigning i antallet af mennesker, der har en indkomst under EU's officielle fattigdomsgrænse. Men lige for god ordens skyld har EU faktisk ikke nogen officiel fattigdomsgrænse. EU opererer med en indikator for, hvor stor en andel af